

hvidgul, gulbrun, til sidst ganske sorteblaa, ... en mægtig Tordensky hævde sig som et uformeligt, elefantagtigt Himmeldyr tungt op over Horisonten. I Vejlbj kom Folk straks ud af Husene, da man hørte den første, underjordiske Rullen fra det fjerne. Selv Sogneraadsformand Jensen, der ellers ikke plejede at vise sig mellem Folket, traadte ud i sin Port i hvide Skjorteærmer, dampende paa en Cigar, der stod oprejst i et kunstfærdig udskaaret Mer-skumsrør. Han kunde for Resten betragte Naturfænomenet med overlegen Ligegyldighed; han havde sine Kapitaler anbragte i det Slaraffenland, hvor man hverken pløjer eller harver, og hvor man aarlig høster sine fire Procent, enten vor Herre giver Varme eller Væde.

Trods Solen kunde man flere Gange tydeligt se Lynene i den mørke Skymasse, der bestandig skød sig højere op paa den blaa Himmel, mens Lyden af Tordenen nærmede sig for hvert Minut. Ikke des mindre rystede Vejlbjebønderne mistvivlende paa Hovedet. „Den kommer saamænd ikke til os; den faar vi ingen Glæde af.“ „Nej, den gaar ad Øster; de faar den ovre i Kyndby Sogn.“ „Og Skibberupperne faar vel ogsaa et Stænk.“ „Ja, begribeligvis; de Folk skal nok faa, hvad de behøver. Og det er jo intet Under, om det da